

Søren Padkjær
Skovagervej 22
DK-8850 Bjerringbro

Tel. 86 68 36 63
Fax. 86 68 36 32
e-mail:sopax@post4.tele.dk

31.05.1999

Kære Vibs, Helen, Walid og Ghassan.

Jeg er meget glad for, at jeg havde lejlighed til at besøge jer i Brønshøj i februar. Det var næsten som i gamle dage, med jeres sædvanlige dejlige gæstfrihed.

Efter meddelelsen om Abdul's sygdom, som vi fik under rejsen i Mexico, havde vi frygtet det værste, men jeg syntes at kunne fornemme, at både han og I havde fundet fred med situationen - og måske endog havde yderligere styrket det i forvejen meget tætte familie sammenhold. Hvor var det godt, at Abdul fik lov at opleve pilgrimsrejsen, som også har været med til at lette den tunge byrde.

Trods det triste budskab må vi dog sige, at det absolut er de gode minder, som nu vælder op i os. Vores ophold i Beirut ville slet ikke have været det samme uden jer: Jeg husker helt tilbage fra min første tur, som afløser for Frank under Ib's sygdom, hvordan Abdul var kommet ind bag afspærringerne for at møde mig i denne fremmede lufthavn, hvor det vrimlede med svært bevæbnet politi og soldater. Det var min første rejse udenfor Europa, og denne orientale mystik iblandet en god portion begyndende borgerkrig blev med jeres hjælp til en stor oplevelse for os.

I introducerede mange nye ting for os, lige fra gin tonic og jelly (hvor jeg fik min debut ved en middag, mens vi boede på jeres balkon), og til varmt råt lever fra et nyslaget lam.

Faktisk er det jer og jeres venskab, jeg har i baghovedet, når jeg fortæller om mit indtryk af opholdet i Mellemøsten: Intet andet sted har vi mødt en sådan gæstfrihed og venlighed som blandt araberne, hvor en ven er som en bror, der vil gøre alt for dig. Og Abdul er for mig blevet selve synonymet på alt det, på essensen af den hjertelige godhed, som bliver tilbage fra den store sammenkogte ret af magtsyge politikere, charmerende købmænd, religiøse fanatikere og vidunderlige enkeltpersoner.

Hvor tit har jeg ikke berettet om den situation - grænsende til det tragikomiske - hvor vi var blevet evakueret fra borgerkrigen, efterladende al bohæve i lejligheden. Og hvordan vi på næste station i Hong Kong så småt var begyndt at købe ind til et nyt hjem. Men pludselig indløb meddelelsen om, at Abdul gennem utrolige kanaler havde organiseret pakning og transport af hele flyttelæsset ned til en lille havn i Sydlibanon og videre med fiskekutter til Cypern. Og da vi kort tid efter tilbagekomsten til Danmark modtog alle kasserne, kunne vi konstatere, at ikke så meget som et ølglas var gået itu.

Abdul er desværre ikke længere blandt os på jorden, men han vil altid have en hædersplads i vore hjerter. Vi glæder os også, Vibs, over at du har 3 så dejlige børn hos dig, selv om de vel efterhånden næppe kan kaldes børn længere. De vil med flid og værdighed kombinere de mange medfødte talenter og den gode opdragelse, som I har givet dem, og synes på sikker vej til et godt liv.